

lande i debatten. De hævdede, at Sydafrika og Sydrhodesia via Portugal var tilknyttet „den aggressive NATO-gruppe“, og Storbritanniens, USA's og Forbundsrepublikken Tysklands handelssamkvem med Sydafrika voksede støt. Den *sovjetiske* ambassadør tilbageviste kraftigt visse afrikanske landes forsøg på at sætte Sovjetunionen i bås med de tre vestlige stormagter i Sydvestafrika-spørgsmålet. Generalforsamlingen burde øjeblikkeligt erklære Sydvestafrika uafhængigt og fordømme Storbritannien, USA og Forbundsrepublikken Tyskland, der bar ansvaret for den nuværende situation. Alle lande burde afbryde samtlige økonomiske bånd til Sydafrika, indtil dette havde gennemført FNs resolutioner. Indtægterne fra udnyttelsen af Sydvestafrikas mineralrigdomme skulle benyttes til etablering af en uafhængig sydvestafrikansk stat og til finansiering af FNs omkostninger i forbindelse med spørgsmålet. Når racisterne var drevet ud af Sydvestafrika, måtte der øjeblikkeligt afholdes frie valg, der kunne føre til dannelsen af en ansvarlig regering. Sovjetunionen kunne støtte ønsket om at bringe Sydvestafrika-spørgsmålet op i Sikkerhedsrådet.

Af de *latinamerikanske* lande tog kun Trinidad/Tobago, Chile og Venezuela del i debatten. Medens Trinidad/Tobago fuldt ud kunne tilslutte sig de afro-asiatiske synspunkter, blev der i de to andre landes indlæg fremsat ønske om, at Generalforsamlingen med samme enstemmighed, hvormed 21. Generalforsamling havde vedtaget resolution 2145 (XXI), nåede frem til en resolution, der angav, hvorledes de principper, der var nedlagt i resolution 2145, skulle føres ud i livet. Sikkerhedsrådet måtte med henblik på at sætte Sydvestafrika-rådet i stand til effektivt at udføre dets funktioner anvende pagtens relevante bestemmelser, men Sikkerhedsrådets beslutninger måtte have alle medlemmernes og navnlig de permanente medlemmers støtte.

Kun få *vestlige* lande deltog i debatten. I indlæg fra USA, Canada og Italien blev det fremhævet, at udviklingen klart havde vist, at den af 5. ekstraordinære Generalforsamling på afro-asiatisk initiativ vedtagne resolution 2248 (S-V) om Sydvestafrika-rådets oprettelse ikke havde bragt Sydvestafrika-spørgsmålet nærmere en løsning. Selv om den sydafrikanske regerings

afvisning af at samarbejde med FN alvorligt måtte beklages, var den eneste måde, hvorpå den sydvestafrikanske befolkning kunne komme videre i retning af selvbestemmelse og uafhængighed, at benytte metoder, der lå inden for FNs operative muligheder.

Den *amerikanske* repræsentant forsikrede, at USA fortsat støttede de mål, der var opstillet i resolution 2145 (XXI), og pegede som positive forholdsregler, Generalforsamlingen kunne overveje, på bistand til uddannelse af sydvestafrikanske flygtninge. Han understregede, at USA i modsætning til visse andre lande omhyggeligt overholdt våbenembargoen mod Sydafrika. USA ville ikke modsætte sig, at også Sikkerhedsrådet, der endnu ikke havde behandlet hele Sydvestafrika-spørgsmålet, men kun spørgsmålet om de dømte sydvestafrikanere, påbegyndte en behandling af spørgsmålet, men Generalforsamlingen burde ikke lægge sig fast på, hvilken handling Sikkerhedsrådet skulle tage.

Frankrig fandt, at FN burde finde frem til midler, der kunne få Sydafrika til at tage hensyn til verdensopinionen. FN havde ikke magt til at gennemtvinge en beslutning, og forsøg på at isolere Sydafrika ville næppe skade et land med så stort økonomisk potentiel. Frankrig kunne støtte en drøftelse i Sikkerhedsrådet.

I et *svensk* indlæg blev det understreget, at der ikke måtte lades nogen mulighed uforsøgt for at skabe bred enighed mellem medlemsstaterne, herunder især de lande, der var i stand til stærkest at påvirke Pretorias afgørelser. Det internationale samfunds fortsatte beslutsomhed med at hjælpe den sydvestafrikanske befolkning måtte komme til udtryk gennem vedtagelsen af yderligere konkrete foranstaltninger i form af f. eks. øget bistand til sydvestafrikanske flygtninge og forberedelse af et storstilet finansielt, teknisk og administrativt bistandsprogram, der kunne gennemføres, når Sydvestafrika opnåede uafhængighed. Endvidere måtte mulighederne holdes åbne for mere effektive foranstaltninger, som gradvis ville blive gennemførlige gennem en udvikling af verdensopinionen, styrkelse af de uafhængige afrikanske staters politiske og økonomiske magt samt øget vilje hos medlemslandene til at samarbejde aktivt for at forhindre racemæssige eksplosioner.